

ת"פ 56484/05/17 - מדינת ישראל נגד סעיד באסטי,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56484-05-17 מדינת ישראל נ'
באסטי(אחר/נוסף)

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י פמ"י פלילי
	נגד
	סעיד באסטי,
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מצטפא יחיא

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 274(1) ו- (3) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 275(א) לחוק ובהשתתפות בהתפרעות, לפי סעיף 152 לחוק.

כתב האישום מתאר כי ביום 22.5.2017 התרחשה התפרעות ממושכת באיזור א-ראם בצפון ירושלים, במהלכה בוצע יידי מאסיבי של אבנים ונורו זיקוקים לעבר כוחות משטרה שפעלו במקום. הנאשם נטל חלק בהתפרעות זו, ויידה לפחות אבן אחת לעבר כוחות הביטחון במטרה לפגוע בהם ממרחק של כ-40 מטרים, ולאחר מכן שב ויידה אבן לעבר שוטרים שנסעו ברכב משטרתי ממוגן, ממרחק כ-20 מטרים, וזו פגעה ברכב. הוא ברח מן הכוחות שניסו לעצרו ולאחר מרדף נעצר.

מהלך הדיון

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את הנאשם עד לתום ההליכים נגדו. הנאשם שוחרר על-ידי בתנאים, וערר שהוגש בעניין זה נדחה בעיקרו. הנאשם היה עצור מעצר ממש בין התאריכים 22.5.2017 - 6.6.2017.

הנאשם כפר במיוחס לו ועיקר השאלה נסוב סביב שאלת זיהוי על-ידי כוח המשטרה שהיה במקום. בשל כך, נשמעו הוכחות בתיק, ולאחר כל זאת, מצאה חברתי, כב' השופטת עינת אבמן מולר, להרשיע את הנאשם במיוחס לו, וזאת בהכרעת דין מנומקת ומפורטת. בשל מינויה של כב' השופטת לבית המשפט המחוזי, הועבר התיק אלי לשם גזירת הדין.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי מדובר בצעיר רווק כבן 24, סיים 12 שנות לימוד, וכיום עובד במסגרת "שופרסל" ומתגורר בבית הוריו. הוא השני מבין ארבעה ילדים, אביו עובד ואמו סובלת מבעיות רפואיות ובשל כך אינה עובדת. שירות המבחן התרשם ממשפחה המקיימת אורח חיים נורמטיבי ורחוקה ממעורבות פלילית או ביטחונית. למרות שסיים 12 שנות לימוד והיה בעל הישגים גבוהים בלימודים, יצא הנאשם לעבוד וויתר למעשה על שאיפתו ללמוד לימודים גבוהים, בשל הצורך לסייע בפרנסת המשפחה. הוא שמר על יציבות תעסוקתית והחליף מספר מקומות עבודה בהם עבד לאורך תקופות ארוכות. לנאשם אין עבר פלילי. אשר לנטילת אחריות לעבירות בהן הורשע, הנאשם עומד על חפותו ואף הביע עמדה המתנגדת להתנהגות אלימה ופורעת חוק. שירות המבחן העלה סברה, שאין לה תימוכין, כי ייתכן שמעשיו של הנאשם היו ביטוי לתסכוליו בשל היותורים שנאלץ לעשות במהלך חייו, תוך ויתור על שאיפותיו האישיות למען רווחת משפחתו. שירות המבחן לא סבר כי הנאשם מחזיק בעמדות אנטי ממסדיות מוצהרות. לנוכח מכלול השיקולים הרלבנטיים, סבר השירות כי נשקפת מן הנאשם רמת סיכון נמוכה-בינונית. שירות המבחן סבר, כי לנוכח חומרת העבירות מחד, ומאפייניו החיוביים של הנאשם וגילו הצעיר מאידך, עונש מרתיע בדמות מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה, יהוו עונש הולם עבורו.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי מתחם הענישה צריך לנוע בין 12 ל-30 חודשי מאסר. בהתחשב במכלול השיקולים ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בין 14 ל-16 חודשי מאסר וענישה נוספת. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה אף לעניין אי-נטילת אחריות הנאשם על מעשיו, גם לאחר שבית המשפט הכריע את דינו וקבע כי ביצע אותם, ואף לאחר שנשלח לשירות המבחן. בעניין זה אציין, כי מחד, זכותו של נאשם לטעון לחפותו היא זכות יסודית, ועמידה על זכות זו, גם אם בית המשפט אינה מקבל את עמדתו ופוסק נגדו, אינה יכולה, לטעמי, להיזקק לחובתו משיקולים של צדק ומוסר. מאידך, ברור שעמדה זו של הנאשם אינה יכולה להוות נסיבה מקילה.

הסניגור מצדו טוען כי הנאשם אינו משלים עם הכרעת הדין ועומד על חפותו, ובדעתו אף לערער על הכרעת הדין. הוא ביקש שלא למצות עמו את הדין, שכן הוכיח באופן שבו שמר על התנאים ולא פתח תיקים פליליים חדשים, כי הוא אדם נורמטיבי שאין לו דפוסים עברייניים, כפי שעמד על כך שירות המבחן, והוא מעוניין להמשיך בחיים נורמטיביים ותיקים.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של ביטחון הציבור, שמירת על הסדר הציבורי ובעיקר - ביטחונם הנפשי והפיזי של כוחות הביטחון, שעומלים לילות כימים לשמור על הציבור מפני פשיעה ומעשי טרור. בכך שהנאשם הורשע בידי שתי אבנים במהלך התפרעות אלימה, ניתן לומר כי פגע בערך המוגן במידה בינונית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: על-פניו אין מדובר בעבירה מתוכננת, אלא, ככל הנראה בשלהוב יצרים של הנאשם שהביאו להשתתף בהתפרעות שעה שהיה במקום; הנאשם אחראי לביצוע המעשים; נזקה של אבן המושלכת לעבר אדם עלול להיות רב. במקרנו לא נגרם נזק בפועל אך מרחק של 20 מטר לזריקת אבן, הוא קרוב ונזקו הפוטנציאלי רב, ובפועל, האבן פגעה ברכב המשטרה.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - לרוב מוטלים עונשי מאסר ממשיים שאינם פוחתים מחודשי מאסר בודדים. בהקשר זה מפנה לעפ"ג (י-ם) 3148-02-16 מ"י נ' **ג'ועבה** (מיום 24.2.2016), שם נקבע מתחם שבין 8 ל-20 חודשים בנסיבות חמורות יותר; עפ"ג (י-ם) 30191-02-15 מ"י נ' **אגרוף** (31.3.2015), שם נקבע בנסיבות חמורות יותר מתחם שבין 7 ל-11 חודשי מאסר ונגזרו בפועל 11 חודשים לאדם בעל עבר פלילי ותנאי (העונש שנגזר לא כלל את המאסר המותנה שהופעל); עפ"ג (י-ם) 21523-08-15 מ"י נ' **ענאתי** (מיום 14.10.2015), שם נקבע מתחם ענישה של בין 6 ל-15 חודשי מאסר בנסיבות חמורות במקצת ממקרנו, והעונש הוחמר ל-6 חודשי מאסר בפועל. אציין כי בת"פ 10404-08-17 מ"י נ' **קראוי** (מיום 7.2.2018) גזרתי על הנאשם 3 חודשי מאסר ו-14 ימים, ולמעשה הסתפקתי בימי מעצרו באותו תיק. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ע"י המדינה נדחה, אך נקבע כי גזר הדין היה מקל, אך הלאם את נסיבות המעשה ואת נסיבותיו הייחודיות של העושה, שאין מתקיימות כאן [עפ"ג (י-ם) 1149-03-18 מ"י נ' **קראוי** (מיום 9.7.2018)]. המאשימה היפנתה לע"פ 4324/16 נ' **נג'אר** מ"י (מיום 31.7.2016). לא אחת בגזרי הדין שלי הערתי שאין מקום להפנות לפסק דין זה המתייחס לעבירה שיוחסה לנאשם במסגרת תיק בבית המשפט המחוזי. על-כן המתחם שנקבע שם אינו רלבנטי (בין 12 ל-35 חודשי מאסר), וממילא המתחם אינו נתמכת בפסיקה הנוהגת. הערה זו רלבנטית גם להפנייה לע"פ 9723/16 נ' **נאצר** מ"י (מיום 26.10.2017).

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על בין 6 ל-15 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא היה עצור בפועל מעצר ממש במשך 15 יום; הוא מעולם לא ריצה עונש מאסר ושירות המבחן סבור כי עונש שכזה עלול לדרדרו ולגרור לו נזק משמעותי; הנאשם לא נטל אחריות למעשיו, שהרי כפר במיוחס לו, והרשעתו באה לאחר ניהול הוכחות - זוהי זכות יסודית של כל נאשם ואין לצפות כי ייטול אחריות על מעשה שהוא מאמין כי לא ביצע; נסיבות חייו של הנאשם הובילו לוותר על שאיפותיו ללמוד לימודים גבוהים, ועם סיום לימודיו התיכונים יצא לעבוד וסייע בפרנסת משפחתו.

המיקום במתחם - בהתחשב במכלול השיקולים, יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם, אך אין נסיבות המאפשרות לחרוג ממנו. ככלל, נדמה כי עונש של מאסר בעבודות שירות, אינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, והוא אינו מאומץ אלא במקרים חריגים ביותר, שנסיונות מקרנו, אינן נמנות עליהם [ר' למשל: רע"פ 5370/14 **פלוני** נ' מ"י (מיום 6.9.2015), שם דובר בקטין שנפצע במהלך אירוע התפרעות וידידי אבנים, ונטל אחריות למעשיו].

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר ויום בפועל לריצוי בניכוי ימי מעצרו בתיק זה - חישוב שב"ס הוא שיקבע. על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 1.5.2019 בבית המעצר "ניצן" ברמלה עד לשעה 10:00;

ב. 8 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם את העבירות בהן הורשע, למעט התפרעות, בתוך שנתיים מיום שחרורו;

ג. 4 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם עבירת התפרעות בתוך שנתיים משחרורו;

ד. קנס בסך 2,000 ₪, אשר יקוזז מההפקדה במ"ת 56467-05-17 או 10 ימי מאסר תמורתו. ככל שתישאיר יתרת חוב, היא תשולם בתשלום אחד עד ליום 1.10.2019. לא ישולם הקנס במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי בצירוף הפרשי ריבית פיגורים והצמדה כחוק. **הקנס יקוזז רק לאחר קבלת אישור משב"ס על התייצבות לעונש, ועד אז, ישמש ערובה להתייצבות לתחילת המאסר;**

מובהר בזה, כי לנוכח בקשת הסניגור, אני מורה כי אם לא יוגש ערעור עד ליום 7.4.2019, הנאשם יתייצב לתחילת נשיאת מאסרו במועד שקבעתי בסעיף קטן א'. ככל שיוגש ערעור עד למועד שקבעתי, יעוכב ביצוע העונש עד להכרעה סופית בערעור. על הסניגור לעדכן את רשויות שב"ס בסטטוס הערעור ככל שיוגש.

עוד מובהר, כי לנוכח מתן גזר הדין היום, חלוף הזמן והיעדר פתיחת תיקים חדשים, מסיר את התנאים המגבילים מהנאשם בכפוף לסעיף קטן ד' ולהותרת הערבויות על כן עד להתייצבות לתחילת נשיאת העונש.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א אדר א' תשע"ט, 26 26 פברואר 2019, במעמד הצדדים.